

Arrest

nr. 106 282 van 3 juli 2013
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 14 november 2008 elk afzonderlijk een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 15 oktober 2010 resulteerde in twee beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beroepen die door verzoekers tegen deze beslissingen werden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) leidden tot arresten nrs. X en X van 31 maart 2011, waarbij hen eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers dienden elk afzonderlijk een tweede asielaanvraag in op 16 april 2012.

1.3. Op 20 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlage 13quater). De beroepen tot nietigverklaring die door verzoekers tegen deze beslissingen werden ingediend bij de Raad, werden verworpen bij arrest nrs X en 83 490 van 22 juni 2012.

1.4. Verzoekers dienden elk afzonderlijk een derde asielaanvraag in op 22 maart 2013.

1.5. Op 26 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoeker hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten G.M.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Kazachstan

die een asielaanvraag heeft ingediend op (...)

Overwegende dat

betrokkene op 14.11.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 15.10.2010 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 15.11.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 04.04.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 16.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 20.04.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overweging name' (bijlage 13quater); betrokkene op 22.03.2013 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat hij niet naar zijn land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij een oproepingsbrief naar voren brengt (met vertaling naar het Nederlands), alsook de enveloppe waarin hij dit document zou ontvangen hebben; hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemd document enkel blijkt dat betrokkene gevraagd wordt zich te melden op 12.12.2012 bij de GUVD van de stad A., teneinde een verklaring af te leggen; uit voornoemd document nergens blijkt in welke hoedanigheid of omtrent welke zaak betrokkene gevraagd wordt zich te melden en betrokkene hieromtrent ook geen verdere informatie kan verschaffen; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat voornoemde oproepingsbrief verband zou houden met zijn initiële vluchtmotieven; hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft de oproepingsbrief die de moeder van betrokkene zou ontvangen hebben; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16.02.2012 en 20.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

1.6. Eveneens op 26 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding t.a.v. tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Diezelfde dag werd verzoekster hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, blijkens het administratief dossier gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006,

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten Y.M.

geboren te (...), op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Kazachstan

betrokkene op 14.11.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 15.10.2010 zowel de vluchtelingenstatus als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 15.11.2010 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW), waar op 04.04.2011 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 16.04.2012 een tweede asielaanvraag indiende, die op 20.04.2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater), betrokkene op 22.03.2013 een derde asielaanvraag indiende, waaruit blijkt dat zij niet naar haar land van herkomst is teruggekeerd; betrokkene hierbij verwijst naar de oproepingsbrief die haar partner, dhr. G.M., naar voren bracht in het kader van zijn derde asielaanvraag; echter ook in het dossier van dhr. G.M. op 26.03.2013 door de DVZ een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd, voor wat betreft zijn derde asielaanvraag; betrokkene voorts geen verdere informatie verschaft omtrent de problemen van haar partner en zij overigens over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde de veronderstelling, dat haar partner bij een terugkeer naar Kazachstan in de gevangenis zou belanden of dat zij afgeperst zouden worden, te staven; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 16.02.2012 en 20.04.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aangezien de tweede bestreden beslissing naar de eerste bestreden beslissing verwijst, verzoekers een echtpaar vormen en de afzonderlijke verzoekschriften opgesteld door dezelfde raadsman identiek zijn, worden de beroepen met rolnummers 125 238 en 125 375 gevoegd met het oog op een goede rechtsbedeling.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpen verzoekers op: *“schending van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van 1A van de Conventie van Genève betreffende de status van*

Vluchtelingen van 28 juli 1951 en de zorgvuldigheidsplicht en Schending artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.

Verzoekers betogen in hun verzoekschriften op identieke wijze als volgt:

“Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

(...)

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud, die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Dat bijgevolg de ongeschikte motivatie van de betwistbare beslissing vormend is van de overtreding van een fundamenteel en absoluut recht van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden waaraan de tegenpartij niettemin meer dan als Staat wordt gehouden.

Zij is zelfs de eerste die bij haar beschikkingen betrokken is geweest;

Aangezien dat de tegenpartij niet schijnt om de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te hebben bestudeerd;

Dat de verzoekende partij heeft besloten om een tweede asiolverzoek in te dienen ten gevolge van inlichtingen documenten die zij heeft verkregen;

Dat zij ze wilde naar voren brengen voor het Commissariaat generaal van Vluchtelingen en staatloze;

Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken de tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie.;

Gezien dat de verzoekende partij een bewijs brengt die hij niet voor had kunnen leveren;

Dat deze oproepingbrief goed aantonen dat hij problemen met de overheid van zijn herkomstland blijft hebben;

Dat hij geen verklaring wat deze oproepingbrieven betreft heeft kunnen geven aangezien hij een bijlage 13 quater heeft ontvangen;

Dat de verzoeken de partij hem eveneens wordt verweten om het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet te kunnen aantonen;

Dat echter hij heeft voorgelegd oproepingbrieven die hem persoonlijk zijn geadresseerd;

Dat er erin niet wordt vermeld in welke hoedanigheid de verzoekende partij moet in de GUVD van de stad A. zich aanmelden;

Dat gezien de problemen die hij in het verleden met de autoriteiten hebben gekend, hij ernstige redenen heeft om te geloven dat er ervoor ander ding wordt opgeroepen;

Dat al deze elementen een begin van bewijs kunnen zijn dat er goed een vrees in zijn hoofd bestaat om in de zin van het Verdrag van Geneve vervolgd te worden;

Dat gezien de situatie aan Kazachstan, het nuttig is om te onderzoeken of de verzoekende partij geen risico loopt om vervolgingen te ondergaan als hij dan zijn geboorteland wordt teruggestuurd;

Dat de dienst Vreemdelingenzaken geen zo vroege beslissing moeten nemen:

Dat er een overduidelijke schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 is;

Dat daarvan uitgaande, de betwiste beslissing nietig verklaard dient te worden.”

3.2. Waar verzoekers zich beroepen op de schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat zij in hun verzoekschriften nalaten in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling schenden.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.5. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.6. De gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet zal onderwerpen aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het gestelde in punt 3.6. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien dit de bevoegdheid van verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

3.8. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan tevens afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op

ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag – en dus niet de tweede asielaanvraag zoals verzoekers ten onrechte vermelden in hun verzoekschriften – de volgende documenten had neergelegd:

- een oproepingsbrief waarin verzoeker gevraagd wordt zich op 12 december 2012 aan te melden bij GUVD – stedelijk bestuur binnenlandse zaken – van de stad A. *“pour être entendu”* en een beëdigde vertaling van deze brief;
- een enveloppe, geadresseerd aan verzoeker, waarin hij de oproepingsbrief zou hebben ontvangen.

Blijkens het administratief dossier legde verzoekster geen documenten voor bij het indienen van haar derde asielaanvraag. Zij verklaarde evenwel: *“Mijn man wordt nu opgeroepen bij de GUVD. Dit betekent ofwel dat hij in de gevangenis zou belanden of dat wij afgeperst zou worden. Ik weet niet waarover mijn man verklaringen moet gaan afleggen. Er werd ook geen verdere uitleg gegeven bij de overhandiging van de oproepingsbrief. We weten enkel dat hij zich moest aanbieden.”*

3.10. Waar verzoekers opwerpen dat zij *“een bewijs [brengen] die [zij] niet voor had kunnen leveren”*, merkt de Raad op dat de vaststelling dat een element niet eerder opgeworpen kon worden, gelet op hetgeen gesteld werd in punt 3.8., niet volstaat om tot het bestaan van nieuwe gegevens te kunnen besluiten.

3.11. Wat betreft de oproepingsbrief stelt de eerste bestreden beslissing dat *“uit voornoemd document nergens blijkt in welke hoedanigheid of omtrent welke zaak betrokkene gevraagd wordt zich te melden en betrokkene hieromtrent ook geen verdere informatie kan verschaffen”*. Verzoekers' vaag betoog dat *“gezien de problemen die hij in het verleden met de autoriteiten hebben gekend, hij ernstige redenen heeft om te geloven dat er ervoor ander ding wordt opgeroepen”* kan de voornoemde vaststelling in de eerste bestreden beslissing niet onderuit halen, te meer nu deze vermeende problemen reeds tot tweemaal toe negatief werden beoordeeld door de asielinstanties.

3.12. Uit de verklaring die verzoeker aflegde bij zijn derde asielaanvraag en die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat uitdrukkelijk gevraagd werd wat verzoeker wenste te bewijzen met de neergelegde documenten, waarop verzoeker antwoordde: *“De oproepingsbrief werd overhandigd aan de verhuurdster (sic) van het appartement in A. waar ik gedomicilieerd was. Ik onderhoud met haar telefonisch contact. Zo vernam ik in december 2012 dat ik een oproeping ontvangen had. Ik vroeg haar om deze door te geven aan mijn moeder in A. Vervolgens heeft mijn moeder dit document naar België opgestuurd. Ik heb geen idee waarover ik verklaringen moet afleggen. Aangezien men mij niet meer vond op mijn domicilie adres heeft mijn moeder recent ook een oproepingsbrief gekregen (op haar adres in het dorp K.). Ze moet zich binnenkort aanbieden bij de regionale afdeling van de politie in F. Ik heb haar niet gevraagd wanneer ze precies zich moet aanbieden maar ik weet dat het één van de komende dagen zal zijn. Mijn moeder wordt dus nu ook lastig gevallen.”* Wat betreft verzoekster, verwijst de Raad in deze naar punt 3.9. Verzoekers kunnen derhalve niet dienstig voorhouden dat zij *“geen verklaring wat deze oproepingsbrieven betreft [hebben] kunnen geven aangezien [zij] een bijlage 13quater [hebben] ontvangen”*. Verzoekers vermelden in hun verzoekschriften overigens nadrukkelijk: *“Dan heeft de Dienst van Vreemdelingenzaken de tijd aan de verzoekende partij overgelaten om naar voren te brengen zijn argumenten voor de bevoegde instantie.”*

3.13. Waar verzoekers opwerpen dat *“de verzoekende partij hem eveneens wordt verweten om het persoonlijke karakter van zijn problematiek niet te kunnen aantonen”*, dient de Raad vast te stellen dat dit niet in de bestreden beslissingen gelezen kan worden, zodat verzoekers' verweer daaromtrent dat verzoeker *“echter [...] heeft voorgelegd oproepingsbrieven die hem persoonlijk zijn geadresseerd”* evenmin dienstig is.

3.14. Voor het overige blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de overtuiging zijn toegedaan dat verwerende partij hun persoonlijke situatie niet heeft bestudeerd, dat *“deze oproepingsbrief”* aantoont dat zij problemen hebben met de overheid in hun herkomstland en dat de door hen aangevoerde elementen een begin van bewijs vormen dat verder onderzoek verdiende door het CGVS, maar dit kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Evenmin kan het gegeven op zich dat verwerende partij snel beslissingen trof inzake verzoekers' derde asielaanvraag de onwettigheid van de bestreden beslissingen aantonen.

3.15. Waar verzoekers tenslotte aanvoeren dat *“gezien de situatie aan Kazachstan, het nuttig is om te onderzoeken of de verzoekende partij[en] geen risico [lopen] om vervolgingen te ondergaan als [zij] dan naar [hun] geboorteland [worden] teruggestuurd”*, dient de Raad op te merken dat verzoekers nalaten te concretiseren wat die situatie precies is. Het komt niet aan verwerende partij toe om in het kader van een derde asielaanvraag ambtshalve de situatie in Kazachstan na te gaan noch onderzoek te doen naar het risico op vervolging van verzoekers in hun land van herkomst.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 125 238 en 125 375 worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA